

Rafet gençlerle faytonun yanına kadar gitti. Almanya'dan Türkiye'ye dönmeden önceki birkaç yıl süresince, kocasının iş yerinden - biri Alman biri Türk - iki arkadaşı ve eşleriyle neşeli bir grup olmuşlardı. Birbirlerini sık sık yemeğe davet ederlerdi. Zaman çok eğlenceli geçirdi. Almanya'daki en mutlu yıllarının son yılları olduğunu düşünürdü hep, fakat sebebinin o dostluk ve kahkaha dolu akşamlar olduğunu şimdi fark etmişti, bir an onları ağırlamış da geçiriyor gibi hissetti kendini. Ne güzel oldu şu Handan'ın gelişi bu bahar diye düşündü. Tuhaf muhaf ama herkesin neşesi yerine geldi sanki...

Esnerken ağzını kapadıktan sonra gülümseyerek, "Hepinize çok teşekkür ederim çocuklar, çok güzel bir akşam geçirdim sayenizde," dedi ve iç çekti. "Keşke Hüsnüm sağ olsaydı da yeseydi bu yemekten Yannis. Pek severdi böyle değişik yemekler yemeyi..."

Yannis onun duygularını paylaşarak, "Keske," dedi ve Rafet'in omzuna dokundu.

Rafet birden oluşan hüzünden rahatsız olarak omzunu silkti. "Aman n'apayım? Ölmeseydi o da!"

Herkes gülerken, "He valla, doğru söylüyorsun. Acımayacaksın ölene!" dedi Mecnun araya girerek. "Size de iyi yürüyüşler efendim."

Handan eteklerini tutarak hafifçe reverans yaptı. "Teşekkürler efendim. Size de iyi yolculuklar."

Bu arada Maral'ın habire Yannis'e baktığını fark eden Mecnun hiç bozuntuya vermeden kıza elini uzattı. "Binmenize yardım edeyim mi Maral Hanım?"

Maral elini uzatıp faytona binerken, "İyi akşamlar," dedi diğerlerine.

Rafet Gü ve Zel'in çektiği faytonun arkasından bakarken, "Bu kız azıcık akıllı olsa..." diye mırıldandı. Yannis ve Handan'ın bakışlarını üzerinde hissedince de kafasına vurarak konuşmaya devam etti. "Aman bana ne yaaa, milletin akıllılığı aptallığı! Sen kendi işine bak Rafet!" Otele doğru giderken el salladı. "İyi akşamlar hadi."

*

Uğur Karadeniz'de yeni ortaya çıkan kalıntıların Hitit Medeniyeti'ne ait olup olmadığının tartışıldığı bir program izliyor, içten içe de bu konuyu araştıranların kendi memleketinden birileri değil de Almanya'dan iki profesör olmasına hayıflanıyordu. Kendine gülererek Kaşkalar'ın nerede yaşadıkları sorusunun, dünyanın hiçbir yerinde o seneki lig şampiyonundan ilginç bulunmayacağını düşündü.

Aysel içeriden gelip televizyonu kaparken, "Aman! Bırak artık şu harabeleri de iki laf edelim," dedi. "Canım çıktı ütüyü bitireceğim diye şu sıcakta!" Uğur hafifçe gülümseyerek, "Eline sağlık," dedi.

"Konuşacaksın Rıza'yla değil mi?"

"Kahveye uğrarsa bakarım dedim ya Aysel."

Aysel bu cevaptan memnun olmamıştı. "Offf... Bakma! Konuş diyorum sana Uğur... Kadına Çin işkencesi yapıyor diyorum sana o güdük kardeşi yüzünden."

Uğur ters ters baktı karısına. "Aysel yakışıyor mu böyle konuşmak sana?"

"Güdük işte! Güdük değil de ben mi güdük diyorum?"

Uğur ayağa kalktı ve odadan çıkarken sıkıntılı bir ses tonuyla konuştu. "Geç oldu, ben yatıyorum. İyi geceler sana."

"Sana da!" Duyulmayacağından emin olunca tekrar etti: "Güdük işte, güdük. Güdük Sevim!"

*

Mecnun kızın kaldığı evin önünde durmuştu. Maral'ın inmesine yardım etmek için uzandığında eli havada kaldı. "Sağ ol ama gerek yok, ben kendim inerim, benim elbisem kraliçe elbisesi değil!" diye dalga geçerek faytondan indi.

Mecnun ilgiyle sordu: "Nasıl? Hoşuna gitti mi?"

"İlk defa binmedim ben faytona," dedi Maral ve duraksayarak sürdürdü konuşmasını. "Ama evet güzeldi. Teşekkür ederim."

"İstersen bazen seni alıp dolaştırabilirim," diye önerdi Mecnun tereddüt ederek. Kızın boş bakışlarıyla karşılaşınca ekledi: "Yani otelde falan denk gelirsek. Dolaşırız. Sohbet falan ederiz." "Belki... Ama sanmam. Ne konuşacağız ki biz? Yani... Ortak pek bir konumuz yok."

Mecnun başını eğerek, "Sen bilirsin," dedi ve faytona binerken iyi akşamlar diledi.

*

Handan ve Yannis geceye yayılan çiçek kokularını ciğerlerine çekerek yürüyorlardı. Aralarındaki en ufak sessizlikten rahatsız olan adam durmadan konuşuyordu. "Küçük yer diye sordum. Neyse, insallah bunalmazsin zamanla."

"Hayır sanmam. Ben öyle mekânlara bağlı bir insan değilim galiba."

"Yani nerde olsa yasarsın?"

Handan başını sallayarak, "Sanırım," dedi ve kısa süreli bir sessizliğin ardından sordu: "Peki sen? Nasıl gidiyor burada hayat?"

"Gayet iyi." İmalı bir ses tonuyla devam etti. "Hele bugünlerde çok çok iyi."

"Genel olarak memnunsun yani."

"Evet. Atina'yi diyorsan, burası daha kötü değil."

"Peki ya ailen? Arkadaşların? Özlemiyor musun?"

Yannis başını salladı. "Burada da arkadaşlarım var... Yunanistan'daki yakın arkadaşlarım gelirler ziyarete. Ailemi de... Yani... Kalanları ben ziyaret ediyorum. Annemle babam öldü zaten... Babam sayesinde geldim ben buraya, söylememis miydim?"

Handan sorarcasına başını salladı.

"Onun vasiyeti için geldim bes altı yıl evvel." Gülümsedi. "Kaldım burada."

Handan güldü. "Kader diyorsun yani?"

"Kader mi bilemem... Ama şimdi dyorum ki, iyi ki kalmışım."

Vasiyet konusunu merak etmişti genç kadın. "Babanın vasiyeti neydi? Yani... Özel değilse..."

Bu sırada Handan'ın evinin önünde durdular ve Yannis onun gülümseyerek esnediğini gördü. "Özel bir hikâye. Yani hikâyenin kendisi çok özel. Çoook uzun ve hüzünlü. Bir gün sana anlatmaktan memnun olurum ama bugün... Her ikimiz için de uzundu galiba?"

Handan gülümseyerek başını salladı. "Doğru."

"Sana iyi akşamlar dileyip ayrılalım ben burdan."

"Peki... Her şey için çok teşekkür ederim Yannis. Bütün gün ettiğimiz sohbet de, yemek de nefisti..."

"Benim için zevkti," dedi adam.

Handan bahçeden geçip kapıyı açtı ve ışığı yakıp ona el salladı. "İyi geceler."

Onu izleyen Yannis elini kaldırıp, "İyi geceler," derken gülümsedi.

*

Seher salonu temizlerken telefonun çaldığını duyan Aysel mutfaktan koşarak çıktı. "Aysel abla, Yıldız ben. Biz yarın oturmaya gideceğiz de şu yeni komşuya, haber vereyim dedim."

Aysel panikledi. "Handan'a mı? Yarın mı? Hay Allah! Taylan gelecek del! Ben de hazırlığa başladım. Aman be kızım, pek yakın zamana ayarlamışsınız."

“Öyle oldu ama bizim Şeyma görmüş bugün Handan Hanım’ı, bana sormadan ayarlamış işte.”
Bir kaşını kaldırarak düşündü Aysel. “Yarın ha? Dur bakayım ben işlerimi ayarlarım belki.
Tamam tamam olsun! Yarın olsun.”

“Biz gidelim mi? Sizi bekleyelim mi?”

“Yok yok, siz bizi bekleyin, öyle biz yalnız gelmeyelim. Hep beraber gidelim işte.”

“İyi, tamam o zaman, biz yarın öğleden sonra sizi bekleriz... Gecikmeyin ama!”

“Gecikmeyiz gecikmeyiz.”

Aysel telefonu kapar kapamaz Nurcan’ı arayıp haber verdi. Keyifsiz bir peki cevabı alınca meraklandı. “Kız n’oldu yine? Sesin ekşi?”

“Yok bir şey.”

“Yok yok, ben bilmem mi? Var bir şey.”

“Sonra anlatırım.”

“Kız senin sesin bayağı bir kötü. Seher bende bugün, evi temizliyoruz. Dur ben şu mutfağın dolaplarını bitireyim de geleyim sana!”

“Tamam.”

“Görüşürüz.”

Cam silerken konuşmaya kulak misafiri olmuştu Seher: “Aysel abla, sen hemen git istersen, ben temizlerim dolapları.”

Aysel başını iki yana sallayarak mutfağa geçerken, “Yok kızım bitmek üzere zaten... Çık in zor olur sana da, ben şimdi bitirir giderim,” dedi.

*

Mecnun müstakil bir evin bahçesinde çalışıyordu. Sardunyalı, begonviller, rengârenk çiçeklerle neşeli görünen bir bahçeydi burası. Genç adam bahçede nispeten boş olan bir alana bazı çiçekler ekip dikmekle meşgulken evin sahibi - altmış iki yaşında, beyaz saçlı, pek kilolu olmayan ve dinç görünen - Reyhan bir tepside çay getirerek seslendi: “Mecnun oğlum! Çayını iç de devam edersin.”

Mecnun masaya geçti ve şeker atıp çayını karıştırmaya başladı.

“Ben senden bir şey isteyeceğim Mecnuncum ama...” dedi kadın bir sandalyeye otururken.

“Ama ne?”

Reyhan tereddüt ediyordu. “Ama yapacaksın.”

“De bakalım önce.”

“Bak şimdi,” dedi kadın ve eliyle işaret etti. “Şu ortancaları ordan sökmeni istiyorum.”

Mecnun şaşırılmıştı. “Niye?”

“İşte! Oraya şöyle daha güzel bir şeyler dik. Pek kimsede olmayan, şöyle güzel çiçekli.”

Genç adamın şaşkınlığı daha da artmıştı. “Reyhan teyze, sen deli misin? O ortancaların yeri çok güzel, çoştular orda! Gölgedeler, rüzgâr da almıyorlar! Niye sökeceğiz ki şimdi?”

Reyhan sıkılarak tekrarladı isteğini. “Olsun, sen sök.” Mecnun bir şey demeyince biraz kızgın bir tonla sebebini açıkladı. “Ben o çiçekleri her gördüğümde sinirleniyorum!”

“Niye sinirleniyorsun?” diye sordu Mecnun merakla.

“Niye olacak Mecnun, elim de aynısından dikmiş bahçesine! Sanki başka çiçek yok! Hadi başka çiçek yok diyelim, aynı renkten dikmek zorunda mıydı?” Üzgün bir sesle ekledi: “Sök sen onları sök. Bıktım bu kadının ne yaparsam aynısını yapmasından.”

“İyi de, ne diyeceksin oraya?” diye sordu Mecnun.

Reyhan omzunu silkerek, “Bilmem... Sen bilirsin,” diye cevap verdi.

Genç adam en ikna edici ses tonuyla konuştu. “Reyhan teyzecim... Bak güzel teyzecim... Ben oraya hangi çiçeği dikersem dikeyim, senin eltin yine aynısını dikecek, sonra biz yine mi değiştireceğiz?”

“Sen de hiç kimsede olmayan bir çiçek dik!”

Mecnun ellerini kaldırarak, “Allah Allaaah...” diye söylendi. “Yaaa senin eltinin bahçesinde begonvil, sardunya, menekşe yok mu? Ortancanın suçu ne şimdi?”

Kadın bu makul soruyu biraz düşündü ve “Vaaar... Ama aynı renk değil!” dedi. Mecnun gülmeye başladığında ise kızarak sordu: “Ne gülüyorsun?”

Mecnun kakhahalarının arasından, “Sana gülüyorum teyzem benim.” dedi. “Hiç kimsede olmayan çiçek diye bir çiçek yok!” Kendi kendine tekrar etti. “Hiç kimsede olmayan çiçekmiş... Cık cık cık!”

Reyhan saf saf sordu: “Niye olmasın?”

“Hiç kimsede yoksa tohumu nerden alacağız?” Mecnun, araları bozulan ortancalarla Reyhan Hanımı nasıl barıştıracığını düşünüyordu.

*

Rafet iş konusunda çok titizdi. Otelde yapılacak düğün kutlamasının telaşına düşmüştü ve lobide yakaladığı Yannis’i soru yağmuruna tutuyordu. “Sen menüyü aşçılara verdin mi?”

Yannis başını salladı. “Sen yemek isine takma kafayı, onu hallettim ben, garson yetecek mi?”

“Bilmem ki... Sezonda çalışanların şimdi işi var. İki kişi de yetmez ki. Ben limandan Mehmet Bey’e bir telefon edeyim, o akşama garson yollayabilecek mi bir sorayım.”

“Şey... İstemedim kulak misafiri oldum da...”

Rafet başını kaldırıp merakla Maral'a baktı. “Evet?”

“Yani şu davet için garson eksikliği varsa ben akşamları boşum, gelebilirim diyecektim.”

Rafet şaşırmişti çünkü işe başlarken resepsiyondan başka hiçbir iş istenmeyeceği konusunda garanti istemişti kız. Üstelik sabaha yorgun olabilirdi. “Emin misin? Ertesi güne zor olmaz mı?”

“Olmaz olmaz...”

Rafet başını salladı. “E iyi o zaman. Sabah iki-üç saat geç gelirsin, ben idare ederim burayı. Sağ ol kızım.”

Maral başını hafifçe eğerek karşılık verdi ve yerine döndü.

*

Kot ve tişört giymiş evi temizleyen Handan birden elektrik süpürgesini kapatıp Rafet'i aradı. “Merhaba Rafet abla nasılsın?”

“Aaaa Handan. İyiyim kızım, sen nasılsın?”

“İyiyim iyiyim... Ben... Yannis’le görüşmek istiyordum, oralarda mı?”

“Mutfakta olması lazım. Ben yukardayım da... Hayırdır? Acil mi?”

“Yok yok, acil değil. Yarın komşular gelecek de ziyarete.” Gülümsedi. “Biraz yardım alacaktım.”

Rafet başını salladı. “Haaa... Tamam ben seni aratırım. Telefon numaranı veririm, o seni arar.”

“Rafet abla?”

“Efendim?”

“Senin meşhur kurabiyelerinden de istesem, çok mu abes olur?”

“Yok kızım,” Rafet gülüyordu. “Ama tarifi istersen abes olur.” Ciddileşerek ekledi: “Kaç kişi gelecek?”

“Çocuklarla yedi-sekiz kişi olacak herhalde.”

“E iyi yaparım ben sana iki tepsi. Yannis’le yollarım, tamam mı?”

Handan çok zahmet verdiğini düşünerek, “Ben de alabilirim,” dedi.

“E iyi, tamam bakarız...”

Handan neşeyle konuştu. “Çoook teşekkür ederim Rafet abla!”

Rafet güldü. “Hiçbir şey değil. Hadi görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

*

Ekrem’le Uğur içeride, herkesten uzak bir köşede sohbet ederlerken Uğur o sırada *Gülây*’ın söylediği *Ellerini Çekip Benden* türküsünün sözlerini tekrarladı: “Hem sever hem sevilirdik, bu ayrılık neden oldu... İşte böyle durumlar!”

“Buruksun hâlâ?”

“Öyle...”

Ekrem iç çekti. “Sen de cevap yaz Uğur! Yaz sen de duygularını... Aklına ne gelirse yaz gitsin.”

Uğur başını iki yana salladı. “Olmaz. Olmaz Ekrem... Kırk yılı geri mi getireceğim? Durum ortada... Durduk yere Meriç’in de kafasını bulandırmanın âlemi var mı?”

“Yahu ben sana Meriç’e postala mı dedim? Yaz içindekileri, dök rahatla! Sonra ister yolla, ister yırt.” Uğur’un omzuna vurdu ve kalbini göstererek ekledi: “At şurandaki yükü.” Türküye kulak vererek buruk bir şekilde gülümsedi. “Ama senden ayrı gezen yürek değil beden oldu de!”

Uğur şöyle bir düşünerek baktı arkadaşına. Bir süre sustuktan sonra, “Bak o olur... Yaz... At denize gitsin,” dedi. Bir süre düşündükten sonra sözlerini sürdürdü. “E o okumayacak, bilmeyecek olduktan sonra neye yarar bu?”

“Yaz seen. Kendini duymak rahatlatır insanı bazen.”

*

Aysel birkaç kez zili çaldığı halde kapı açılmayınca telaşlanmaya başlamıştı ki Nurcan kapıyı açtı. İçeri girerken arkadaşına söylendi: “Ayol kaç kere çaldım, nerdesin?”

“Tuvalettydim, midem kötü, sinirden.”

Salona geçerlerken arkadaşının yüzünü fark etti Aysel. “Ay dur bi bakayım... Kız sarı kara olmuşsun sen yine!”

Nurcan koltuğu göstererek, “Aman otur hele,” dedi.

Diğerinin merakı geçmemişti. “N’oldu, ne yaptı yine Rıza?”

“Offf, Sevim hastalandı dün akşam, koşa koşa yanına gitti. Bütün gece de ordaydı.”

“Allah Allah! Bu kadının kocası var, çoluğu çocuğu var, bu ne yaaa? Hapşırırsa Rıza, tıksırırsa Rıza!”

“Eeee öyle. Kardeşi bir tarafa, dünya bir tarafaymış!”

Aysel gözlerini kocaman açarak sordu: “Öyle mi dedi? Hem de yüzüne?”

“Ohooo, daha neler neler dedi. Gecenin bir yarısı geldi, nerde kaldın der demez başladı nutuğa.”

“Başka ne dedi kız?”

“Onların kardeşliği başkaymış. Laf ettirmezmiş. Sevim bir yana dünya bir yanaymış.”

“Ya sen?”

“Ben de sordum aynı soruyu... Ya ben Rıza? Ben karın değil miyim senin dedim.”

“Ne dedi?”

“Karımısın ama karım da olsan el kızısın dedi. Hasta olunca kardeşini bırakamazmış kimseye... Kocası ne de olsa el oğluymuş.” Bir an için duraksadı. “O kadarla kalsa iyi...”

“Başka ne var... Aaaa çatlatma adamı da hepsini anlat.”

“Şey... İşte yattık bi de.”

İki arkadaş bu konudan ara ara bahsetseler de Nurcan kendini o kadar aşağılanmış hissediyordu ki, bu konuyu açtığına anında pişman oldu.

“Tüm bu olanların üstüne bir de onu mu istedi?” diye sordu Aysel hayretle.

Nurcan gözlerini silerek yutkundu ve zar zor cevap verdi. “Kadınlık görevimmiş. Gerilmiş bütün gece. Of!”

Arkadaşına yapılan bu haksızlığa inanılmaz derecede öfkelenen Aysel, “E yani, şimdi bir şey diyeceğim ama neyse... Kırılırsın şimdi sen durup dururken,” dedi.

“De de, kırılmam...”

“Senin bu Rıza tam bir hödük, kusura bakma da!”

Nurcan başını salladı. Evet biraz kabaydı kocası ama kimin kocası kaba değildi ki? Yani erkekler genelde böyleydi. Kadınları anlayan erkek yoktu ki... Tamam Uğur daha kibar bir adamdı ama Aysel de şikâyet etmiyor muydu artık nadiren birlikte olduklarından? Gençken de az yapardık diye ağzından kaçırmıştı bir keresinde. Karısını sevse istemez miydi? Gerçi Rıza'nınki de biraz fazlaydı, şu yaşa gelmişlerdi! Çünkü beni seviyor diye düşündü. Sevmese ister mi? Ama gündüz el gibi görülen bir kadın gece nasıl sevilirdi, işte bunu anlamıyordu. Hem sevse, gerçekten sevse, birkaç dakika öpüp koklamaz mıydı? Çok üzülmüştü gece, evet ama şimdi, yıllardır eve ekmek getiren kocasına böyle denmesine izin veremezdi. Annesi hep tembihlerdi ablasına da ona da, kocanızın gönlünü edin her zaman, nankör olmayın derdi. Kadının bir bildiği vardı elbet! “Yani... Öyle de deme şimdi!”

“Niye demeyecekmişim? Şu haline bak! Sinirden, üzüntüden ne hale gelmişsin! Bi de hâlâ bana onu savunuyorsun. Hödük işte!” Oturduğu koltuktan arkadaşına doğru eğilip elini beline koyarak destekledi söylediklerini. “Odun hem del!”

Nurcan arkadaşının artık susmasını istiyordu. Bu kadın hiçbir şeyin iyi tarafını göremezdi zaten! “Öyle deme... Tamam beni çok üzüyor ama en azından...”

“En azından ne?”

“Yani ne bileyim, dayağı falan yok yani... Şimdiye kadar hiç elini kaldırmadı. Sakindir yani, ben sinirlendirsem de. Bu nedenle hakkında öyle kötü şeyler diyemem.”

Aysel arkadaşının saflığına inanamıyordu bazen. Kadın haklarından falan hiç haberi yoktu! “Ha yani, bunları yapıp bir de dayak atarsa mı hödük diyebiliriz?”

Nurcan düşündü ve kafasını sallayarak, “Evet,” dedi. Aysel gülmeye başlayınca sordu: “N’oldu kız, niye gülüyorsun, haksız mıyım?”

“O zaman şöyle diyelim mi?”

“Nasıl?”

Aysel teklifini sundu: “Sakin hödük!”

Nurcan önce anlamadan ona boş boş baktı, sonra ikisi birden gülmeye başladı.

*

Çalışanlar sebzeleri temizlerken Yannis etlerle uğraşıyordu. Rafet mutfağa girip hepsine, “Kolay gelsin,” dedi ve Yannis’e seslendi: “Handan aradı az evvel.”

Yannis yüzü ışıdayarak elindeki işi bıraktı ve çocuksu bir merakla ortağına baktı. Rafet onun bu haline içten içe güldü ve Handan’ın niye aradığını anlatmaya başladı.

Bu sırada Maral etrafı şöyle bir kolaçan etmiş, duyulmayacağından emin olunca Ece’yi aramıştı. Önceki akşamı detaylarıyla aktardıktan sonra sordu: “Eeee ne diyorsun?”

“Valla ne diyeyim? Anlattıklarından sanki...”

“Sanki ne?”

“Şu Mecnun denen çocuk seninle ilgileniyor gibi geldi bana...”

Maral inanmadı, ona mı layıktı! “Amaaan, bırak şu salağı!”

“Niye salak dedin çocuğa şimdi? Anlattığına göre kafa dengi bir çocuk, e yaşı da uygun sana.”

“Ayyy Eeeee, bayma beni... Bahçıvan diyorum sana ay!”

“Eeee n’olmuş?”

“Aşk olsun Ece! Bana onu mu layık görüyorsun?”

“Offf Maral, senin de şu insan ayırman yok mu?”

Bu sözlerle afallayan Maral insanları sınıflandıracak kadar kibirli ve gururlu biri olmadığını düşündü. “Yaaa sınıflandırdığımdan değil ama olacak şey değil yani...” dedi gülererek. “Mecnun ve ben... İmkânsız.”

“Niye?”

“Yaaa okumamış etmemiş biri işte... Bahçıvan yani...”

Ne dese anlaşılmayacağını anlayan Ece birden durumun saçmalığını fark etti. “Ha pardon, sen aşçı istersin.”

“Offf Ece yaaa... Aynı şey mi? Yannis aşçı değil bir kere şef! Üstelik üniversite mezunu, Fransa’da okumuş hem de!” İcini çekerek ekledi: “Hem karızmayı bir görsen.”

“Peki tamam anladım, benim arkadaşların yanına dönmem lazım ama sana bir şey soracağım.”

“Sooor!”

“Madem bu Yannis o kadar kültürlü, Handan desen avukat.”

“Evet.”

“Onlar nasıl arkadaşlık ediyorlar Mecnun’la?”

“Şey... Ne bileyim ben... Düşünmedim yani.”

“E biraz düşün o zaman.”

Maral telefon kapandıktan sonra şöyle bir düşündü. “Aman...” dedi kendi kendine. “Ne saçma soru bu! Ne ilgisi var benim duygularımla?”

*

Rıza çok sık kahveye uğramazdı ama o gün canı sıkındı. Canı sıkılınca hep yaptığı gibi Uğur’la biraz muhabbet etmek, biraz da dertleşmek istedi. Uğur’un sakin ve ketum olmasını severdi. Geceyi nasıl geçirdiğini anlattıktan sonra çayından bir yudum alarak, “İşte böyle...” dedi. “Sabaha karşı geldim eve. Birkaç gün verilen ilaçları kullansın da bir değişme olmazsa...”

“İyileşir iyileşir, taş bu, düşürene kadar çeker biraz.”

“Ama böbrek sonuçta, şakaya gelmez. İyi bir doktor görmeli. Çanakkale’ye götürmeyi düşünüyorum. İzmir’e gitsek şimdi, birkaç kez gidip gelmek gerekirse zor olur... Tahlil, test, sonuç falan.”

“Nurcan’ı da götürürsün hem... Selma’yı da görmüş olursunuz.”

Rıza başını iki yana salladı. “Yok be Uğur. Selma’nın evi pek büyük değil. Üç kişi fazla oluruz. Şimdi orda Nurcan’ın dırdırıyla da uğraşamam. Sevmez bizim Sevim’i biliyorsun.”

Nurcan’ın sıkıntılarının farkında olan Uğur ne diyeceğini düşündü biraz. “Niye sevmesin canım. Kadınları bilirsin, hassas olurlar. İş biraz biz erkeklere düşüyor. Nurcan’ın da gönlünü alırsan, dır dır etmez.”

“Yok yok.... Nurcan’ın dırdırı bitmez, dün hastaneye gittim diye bile surat astı. Bir de oraya beraber gidersek akşama kadar surat seyret artık!”

Hay Allah dedi Uğur içinden, adamı biraz ılımlı olmaya teşvik edecek bir şeyler söylemek sandığından daha zordu.. “O da durduk yere surat asmıyordur ki... Sor bakalım bir, derdi ne?”

“Derdi kıskançlık onun! Gelin görünce meselesi. Senin kız kardeşin yoktu da bu derdi çekmedin. Sadece hasta olunca değil ki, ne zaman gidecek olsak afra tavra.”

“Belki onu ihmal ettiğini düşünüyordur, ondandır afrası tafrası...” Dikkatli ve yumuşak bir şekilde devam etti sözlerine. “Yani tabii Sevim’in kocası çoluğu çocuğu var ama her şeyine sen koşturuyorsun ya...”

“Koşturmayayım mı Uğur? O bana anamın babamın emaneti.”

“Koştur tabii sana ihtiyaç olunca ama sen sanki biraz durumdan vazife mi çıkarıyorsun, bana mı öyle geliyor?”

Rıza anlamaya çalışıyordu. “Nasıl yani?”

*

Yannis oteldeki odasına girince ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıp elindeki nota gülümseyerek baktı. Numarayı tuşlarken yatağa oturdu, fakat Handan’ın sesini duyunca yerinden fırlayıp odada gezinmeye başladı. “Ben Yannis. Merhaba.”

“Merhaba!”

“Sey... Rafet abla dedi de...” Ne diyeceğini bilemiyordu heyecandan. “Yani Handan’i ara dedi bana. Seni rahatsız ettim?”

Handan’ın doğal konuşması adamı biraz rahatlatmıştı. “Evet evet ben aradım. Yarına misafirlerim gelecek de...” Gülümsedi. “Rafet abladan kurabiye sözü aldım... Sen de poğaçaya türü bir şeyler yapabilir misin diye soracaktım.”

Yannis dalıp gitmişti kadının sesine. Haber bile okusa dinlerim diye düşünüyordu kendi kendine ki haber dinlemekten nefret ederdi.

“Yani vaktin yoksa ben bir şekilde hallederim,” dedi Handan cevap alamayınca.

Yannis bu bölümü duydu ve gülümsedi. “Tabii tabii... Yani tabii ben yaparım.”

“Çok teşekkür ederim. O zaman bana malzemeleri yazdır, hepsini alıp gelirim... Dur şurdan bir kalem kâğıt alıyorum hemen.”

“Öyle sey olur mu?” dedi Yannis. “Hem Rafet abla da...”

“Olayın bu kısmını tartışmıyoruz Yannis,” diyerek araya girdi genç kadın. “Hem...”

“Hem?”

“Hem malzemeleri almazsam, bir daha asla böyle bir iyilik isteyemem sizden...” Gülerek bitirdi cümlesini. “Ki sık sık iyiliğinize ihtiyaç duyacağım sanırım.”

Yannis de güldü. “Peki... Buldun mu kâğıtla kalemi?”

Handan masaya oturarak, “Buldum buldum, sen söyle,” dedi.

Yannis gülümseyerek malzemeleri saymaya başladı. “Yaz bakalım... Bir kilo un tabii önce...”

*

Aysel arkadaşını oldukça rahatlatmıştı, Taylan için yaptığı hazırlıklardan bahsederken Nurcan tamamen normale dönmüştü. “O zaman yarından sonra beraber yaparız hepsini... Akşama kadar işimiz ne ki?”

“Ah sen olmasan ne yaparım ben Nurcan? Hayatta bitiremem tek başıma onca işi.”

“Abartma sen de.”

“O zaman sen bana kahvaltıya gelirsin, şöyle beraber güzel bir kahvaltı yaparız önce. Sonra da yemeğe gireriz.”

Nurcan başını sallayarak, “Yaparız yaparız,” dedi ve çayından bir yudum alıp uzaklara daldı.

Aysel bu durumu hemen fark etti. “Şşşt... Ne düşünüyorsun?”

“Şu Handan... Acaba evi nasıl?”

“E yarın göreceğiz işte,” dedi Aysel gülümseyerek. “Evi de kendi gibi süslü mü bakalım.”

“Değildir herhalde...”

“Nerden biliyorsun?”

Nurcan omzunu silktilti. “Yani... Yalnız başına yaşıyor ya... Koca yok, çocuk yok...”

“Ya yazık... Deli meli ama bak acıdım şimdi.”

“Niye acıdın kadına şimdi? Kocasını yok diye mi?”

“E öyle tabii... Yaşı başı bayağı var yani. Evde kalmış belli ki...”

Nurcan içini çekti. “Keşke ben de evde kalsaydım.”

“Ayyy sen de! Sevim’e ne zaman sinirlensen böyle dersin.”

“E ne ya? Evde kalsaydım da Rıza yere göğe sığdıramadığı kardeşiyle otursaydı bir ömür işte!”

“Ama işte dünyanın kuralı bu değil... Vakti gelen kız evlenir.”

Nurcan yüzünü buruşturarak söylendi. “Kim koymuşsa artık bu kuralı...”

*

Mecnun, Reyhan teyzenin bahçesindeki çalışmayı bitirdikten sonra seraya gitmek istemedi. Karnı acıkmıştı, Handan evde miydi acaba? Onunla biraz sohbet edebilirdi. Handan’la konuşunca hafifliyordu sanki. Dertlerini hep birileriyle paylaşma ihtiyacı duyan insanları anlamazdı oysa. Ona göre dünyada dert diye bir şey yoktu. İnsanlar kendi huysuzluklarını dert gibi görürler, sonra da

arkadaşlarıyla konuşarak bu derdi çoğaltırlardı. Ne o öyle konuş konuş konuş derdi millete. Tek başına olmayı hep sevmiştii o... Küçükken de, büyürken de, annesi babası öldükten sonra da. Ancak yemeğini alıp seraya dönmek yerine kendini Handan'ın kapısında bulmuştu işte! Her zaman kirli olan eski pikabını park ederken, o da deli de ondan muhabbeti güzel diye düşünerek gülümsedi.

Yerleri silen genç kadın zil sesini duyunca elindeki paspası bırakıp kapıyı açtı.
“Açsan gel, hava şahane, bahçede yiyelim,” dedi Mecnun elindeki poşeti sallayarak.
“Hem de nasıl! Sandalye alıp geliyorum hemen... İçecek var mı?”
“Ayran var, başka bir şey istiyorsan kap gel!”

*

Öğleden sonra işleri kolaylamış olan Rafet gazete okuyarak bahçede dinleniyordu. Yannis elinde bir kupayla gelip neşeyle masaya oturdu. “Ben de kahvemi burada içeyim dedim.”

“İyi ettin... Çok neşelisin bakıyorum.”

Yannis gülümseyerek etrafı gösterdi. “E bu havada nesesiz olmak mümkün mü? Bahar! Yaz geldi sayılır.”

Rafet alaycı bir sesle sordu: “Yani bu neşenin Handan’la konuşmanla bir ilgisi yok mu?”

Yannis omzunu silkerek, “Bilmem,” dedi dürüstçe. Gülerek sürdürdü konuşmasını. “Belki... Malzemeleri alıp gelecek birazdan.”

“Malzeme mi? O nerden çıktı?”

“Ben karışmam, malzeme almazsa bir daha isteyemezmiş.”

Rafet güldü. “Ohooo. Niyeti bozuk bu kızın. Evine gelen herkesi bize ağırlatacak desene.”

Yannis dudaklarını bilmem dercesine kıvrırdı, gülmeye başladılar. Rafet ekledi: “Yok yok, canı isteyince en güzelini yapacakmış ya!”

*

“Sağ ol Mecnun, bu yemek çok hora geçti... Hem yorulmuştum, hem acıkmıştım,” dedi Handan son lokmasını yutarken.

“Afiyet olsun. Hadi hazırlan da gidip şu alınacakları alıp götürelim bir an evvel otele!”

“Ben hallederim, madem senin işlerin var serada, sen git.”

Mecnun canı sıkın bir ifadeyle konuştu. “Yok be vazgeçtim. Beklesin işler yarına. Yoruldum bugün zaten Reyhan teyzenin bahçesinde. Boş veer. Hadi sen hazırlan da benim arabayla gidelim.”

Handan onun dizine vurdu. “Tamam ama önce anlat bakalım.”

“Neyi?”

“Canımı sıkın şu meseleyi.”

“Yok canım... Nerden çıkardın canımın sıkıldığını?”

“Mecnuuun!” dedi Handan gülümseyerek.

“Efendim?”

“Sence de bütün kontesler aptal mıdır?”

Mecnun gülerek konuştu. “Tamam tamam. Sıkın canım, haklısın. Ama o kadar önemli değil... Atlatırım ben... Neleri atlatmıyor ki insan.”

“Bilmez miyim? Ama konuşmak iyi gelir bazen... Söyle bakalım ne sıkı canını?”

Mecnun sıkıntıyla özetlemek istedi durumu. “Gönlüm... Aklımı dinlemeyen gönlüm.”

Handan lafı hiç evirip çevirmedi. “Maral. Değil mi?”

“Aaaa... Sen... Sen nerden anladın?” Handan gülümseyince sözlerini sürdürdü. “Yani, yani ben pek belli etmem de böyle şeyleri.”

Handan gülümsedi. “Unuttun herhalde, avukatım ben... Sürekli delil ararım etrafta, suçlulara karşı sevdiğilerimin hakkını savunmak için.”

“Eeee? Bu durumda ne buldun?” dedi Mecnun gülerek.

Handan elini adamın kalbine koydu. “Burdakiler... Güzel değil mi?”

Mecnun başını salladı. “Güzel.”

“E o zaman canını sıkın burası olamaz...”

“Maral’ın tavırları... Yani... Düşünsene tanımak bile istemiyor beni... Bir gün beraber gezelim dedim... Neymiş efendim ne konuşacağımız biz! Cümleye bak hizaya gel!”

Handan kızın sözleriyle incindi birden. Serayı görür görmez Mecnun’u çok derin bulmuştu, hem de daha onu görmeden. Tanıyıp sohbet ettikçe, tepkilerini gözlemledikçe de fikri pekişmişti. Bazı şeyleri tartışmışlar gibi son tahlilde merak ettiğini sordu: “Maral’ın bu bakış açısını değiştirebilir misin?”

Mecnun biraz düşündü. “Evet. Değiştirebilirim. Hem de çok kolay yaparım bunu. Dikkatini çekerim yani... Ama...”

“Ama?”

“Değiştirmek ister miyim? Dahası... Eften püften şeylerle dikkatini çektikten sonra onunla olmak ister miyim?” Başını iki yana salladı. “İh!”

Handan ona hayranlıkla baktı. “Şu hayatta... Şu hayatta durduğun yer... Çok... Çok güzel... Bunun farkındasın değil mi?”

Mecnun başını sallayarak, “Ben farkındayım,” dedi gülerek. “Maral farkında değil.”

Handan gülümseyerek sordu: “Maral, kendinin farkında mı sence?”

“Ohooo... Bunun için kırk fırın ekmek yemesi ya da kırk ay falan serada çalışması lazım.” diyerek kakhaha attı adam.

“Hah şöyle!” dedi Handan. “Gül işte böyle!”

*

Uğur arabasını deniz kenarında, ıssız bir yere çekmişti. Kapıları açmış, yolcu tarafına geçip oturmuştu. Bir kitabın üzerine koyduğu boş kâğıda bakıyordu elinde kalemlle. CD’den gelen müzik sözsüz kaydedilmişti: *Bir Bahar Akşamı Rastladım Size...*

Denize baktı bir süre ve yazmaya başladı:

Sevgili Meriç,

Ben seni hiç üzmemek istemedim. Hem de hiç!

Başını iki yana sallayarak yazmaya devam etti: *Seni hiç üzmemek istemedim.*

“Offf...” diye mırıldandı sıkıntıyla. “Daha kaç kez tekrarlayacaksın?” Kâğıdı buruşturarak cebine koydu.

*

Yannis odasındaki yatağa uzanmış, ellerini ensesinde birleştirip gözlerini tavana dikmişti. Gülümseyerek bir şarkı mırıldanıyordu. Ara ara ayağıyla havada tempo tutarak ıslık çalarken telefon çaldı. Rafet arıyordu. “Yannis?”

“Efendim.”

“Yorgunluğun geçtiyse gel hadi. Handan ve Mecnun malzemeleri getirmişler, bahçedeyiz biz.”

“Hemen geliyorum,” dedi Yannis coşkuyla.

Rafet telefonu kaparken, “Bir haller oldu Yannis’e bu ara... Sık sık odasına kaçıyor dinleneceğim diye,” dedi Mecnun’a dönerek.

“E yoruyorsun tabii adamı. Herkes senin gibi elinde telefonla, emirler yağdırarak çalışmıyor.”

“Kim? Ben mi?”

“Sen tabii! İşin gücün organize etmek, başka n’apıyorsun ki?”

Rafet itiraz etti. “Ayol kolay mı o kadar adamı çekip çevirmek? Şu yaşımda oteli de ben temizleyeydim barı! Üstüme iyilik sağlık.”

Mecnun bayılıyordu bu kadınla uğraşmaya. Kendisi söylediklerinde ciddi değilken onun şahsına söylenen her şeyi ciddiye alıp bunca açıklama yapması, mimikleri çok eğlendiriyordu genç adamı. Biraz daha üstüne gitmeye karar verdi. “Yok canım... Otel sen temizleme tabii de... Yine de...”

“Yine de ne?”

Eliyle bir şeyi siler gibi yaparak, “Toz alabilirsin mesela,” dedi.

Konuşmayı gülümseyerek takip eden Handan kakhahayı basınca Rafet genç adama ters ters bakarak söylendi: “Deli mi ne!”

O sırada Maral’ın bakışları Yannis’e kaydı. “Selam,” dedi genç adam yanlarına otururken. “Neye gülüyorsunuz bakalım?”

“Aman! Mecnun’un zevzekliklerine işte...” diye cevap verdi Rafet.

Mecnun sakın bir şekilde kendi açıklamasını yaptı. “Yannis neden dinleniyor diye sorduk da... Rafet abla da valla bilemiyorum doğru dürüst bir şey yaptığı da yok ama falan diyordu...”

Kadın çaresiz gözlerle Yannis’e bakakaldı.

“Biliyorum Rafet abla öyle demedin sen,” dedi Yannis. “Mecnun iste! Sana takılıyor.”

“Cık cık cık...” diyerek güldü kadın. “Uyandırmadım inşallah.”

“Yok yok... Kelebeklerle sohbet ediyordum.”

“Nerde? Odana kelebek mi girmiş?” diye sordu Rafet.

“Evet,” dedi Yannis karnını ve omzunu göstererek. “Burda!” Avuçlarını açıp Rafet’e doğru üfledi. “Burada! Bir sürü kelebek var. Sen görmüyorsun?”

Rafet tam ağzını açmış bir şey diyecekken Handan kıyafetinin üzerindeki tülde, göğsüne takılı olan kelebekten broşu avuçluyor gibi yapıp Yannis’e doğru uzattı. “O zaman al bunu da sohbetinden mahrum kalmasın.”

Adam onun uzattığı hayali kelebeği yakalayıp omzuna koyarak, “Bekle bakalım, seninle uzun uzun konuşacağız sonra,” dedi.

Bir ona bir diğerine bakmaktan ve ne olduğunu anlamaya çalışmaktan yorgun düşen Rafet’in yüzünde öyle bir ifade belirdi ki Mecnun kakhahasını tutamadı. “N’oldu Rafet abla, kelebekleri hâlâ göremedin mi?”

Rafet yüzünde boş bir ifadeyle kafasını salladı. “Yooo... Göremedim.” İşaret parmağıyla Handan’ı ve Yannis’in omzunu göstererek Mecnun’a ihtiyatla sordu: “Yoktu ama kelebek... Değil mi?”

Hepsi birden kakhahayı basınca ortada bir kelebek olmadığından emin oldu ve önündeki gazeteyi Mecnun’a doğru fırlatarak gülmeye başladı.

*

Seher işini bitirmiş gitmiş, Aysel tek başına yemek yapmaktaydı. Son tencerenin kapağını da kapatınca telefon defterine koştı.

“Alo. Semra kızım, benim, Aysel teyzen, nasılsın? / Biz de iyiyiz şükür. / Hem bi sesini duyayım dedim hem de... Annen biraz keyifsiz bu ara... İstersen bir ara, hani benim dediğimi belli etme de... / Yok önemli bir şey yok... Her zamanki işler işte... Halana kızgın. / Evet... Sen belli etmeden bir ara istersen. Semra da beni hiç aramıyor diyordu bugün, özledi seni zahir. Sevindir...”

*

Handan ve Mecnun otele malzemeleri bırakmış ayrılmak üzerelerdi.. Yannis onları yolcu ediyordu. “O zaman ben hepsini aksam yapar sana bırakırım.”

“Madem geleceksin, oturalım biraz. Çay içip sohbet ederiz. Rafet Abla, Mecnun, ne diyorsunuz?”

Rafet, “Yemek davetinden vazgeçtin herhalde,” dedi gülerek. “Hoş onu da bize yaptıracağını ya.”

“E n’apabilirim araya komşular girdi... Bir gün yemek de yeriz, sözüm söz ama bu akşam çaya gelebilirsiniz.” Mecnun’a döndü. “İşin var mı?”

Kayıtsızca cevap verdi genç adam. “Benim için fark etmez, serada oturacağıma senin koltuklardan birinde otururum.”

Rafet tereddüt ediyordu. “Bilmem ki. Oteli ikimiz de bırakırsak şimdi...”

Mecnun bu fırsatı kaçıramazdı. “Olmaz... İki patrandan biri olmak zorunda.”

“Niye?”

“Geçen sene...” diye açıklamaya başladı Mecnun, bir gözü Rafet’te. “Bu ikisi bir gece bir yere gitmişlerdi... Şimdi hatırlayamıyorum nereye... Döndüklerinde bir de ne görsünler?”

Handan da diğerleri gibi tuzağa düşmüştü. “Ne?”

“Otel yok! Ara ara... Canımız çıktı... Sabah Balıkesir’de bulduk oteli, çünkü İzmir tarafına şey etmiştir diye düşünmüştük, gitmiştir diye, hani daha yakın ya o bakımdan!” Diğerleri gülerken devam etti sözlerine. “Balıkesir’i göresi gelmiş niyeyse... Bu otelin böyle tuhaf huyları var, arada gezer!”

Rafet onun omzuna vurdu. “Deli seni... Oğlum bir gelen olur, grup gelir, bir şey olur.”

“Aman ne olacak be Rafet abla, resepsiyon ne güne duruyor orda? Bir şey olursa ararlar. Telefon diye bir şey var.”

Rafet başını eğerek, “Doğru,” dedi gülümseyerek. “Hazır Atlas da yokken gelip şu evini bir görelim artık.”

Yannis rahatlayarak gülümsedi.

*

Rıza saat dokuz civarında eve girdiğinde içerisi karanlıktı. Önce salonun ışığını açtı, sonra da mutfağın. Ocağın üzerinde iki tencere görünce seslendi: “Nurcaaan...”

Cevap gelmeyince yatak odasına gidip ışığı açtı. Karısı geceliğini giymiş yatıyordu, başına da bir çember sarmıştı. “Işığı kapar mısın Rıza, başım çok ağrıyor,” dedi eliyle işaret ederek.

“Yine migrenin mi tuttu?” diye sordu adam kapıda dikilirken.

“Evet.”

“Yiyecek ne var?”

“Yemekler ocakta.”

“İyi sen yat, ben kendim alıp yerim.” Odadan çıkarken aklına gelince dönüp bilgi verdi karısına. “Haaa... Böbrekleri düzelmezse belki Çanakkale’ye götüreceğim Sevim’i.”

Nurcan gözünü açmadan başını salladı. “İyi.”

“Ne demek iyi?”

“İyi, götür... Ne diyeyim başka?”

Rıza dalga geçerek sordu: “Yani sen hep kardeşinle ilgilenirsin falan diye dırdıra başlamayacak mısın?”

“İh... Başlamayacağım.”

“İyi. Başlama zaten. Böbrek önemli. İnsanın sadece iki böbreği var,” diyen Rıza başını sallayarak mutfığa gitti.

Nurcan yüzünü buruşturup başını ovuştururken, “Hıı... Halbuki on tane başımız var... Biri ağrıyınca kapatıp öbürünü çalıştırıyoruz,” diye söylendi gözleri dolarken.

*

Maral eve gidince bir sandviç yedi ve yatağa uzandı. Gün boyu düşündüğü yeni planını telefon edip hemen Ece’ye anlattı, bu kez kesinlikle takdir edilmeyi bekliyordu. “Eeee? Ne diyorsun bakalım bu fikrime?”

“Bilemiyorum Maral. Bence Mecnun, Yannis’e yakın olmak için kendisini kullandığını anlar. Zaten...”

“Zaten ne?”

“Birini kullanmak da doğru değil.”

Maral her geçen gün daha fazla kızılıyordu Ece’ye, hiçbir heyecanını paylaşmıyordu artık, sürekli bir öğretmen havasındaydı. “Aman sen de! Doğrucu kesildin başıma. Ben sana böyle mi yapıyorum yaaa sen Mert’ten bahsederken?”

Ece imalı bir cevap verdi arkadaşına. “Bilmem. Hatırlamıyorum.”

“Ne demek hatırlamıyorum?”

“Maral biz Mert’le ayrıldık.”

Maral buna çok şaşırıldı. “Aaaa! Ne zaman?”

“On günü geçti.”

“Kızım her gün konuşuyoruz, neden söylemedin?”

“Sormadın ki hiç.”

“Ama sen yine de söyleyebilirdin, değil mi?”

“Araya girmek istemedim.”

*

Yemekten sonra koltuğuna kurulmuş olan Uğur üzgünken veya zihni yorgunken hep yaptığı üzere polisiye roman okuyordu.

Aysel mutfaktan odaya girince kocasının haline bakıp, “Televizyonu açacağım ben Uğur, bugün pek yoruldu. Hakkım artık aaa!” dedi.

Adam gözlüğünün üstünden bakarak konuştu. “Aç Aysel, sana televizyonu açma mı dedim?”

Kadın kendini bir hışımla koltuğa attı. “Demedin ama... Ama hep aynı şey canım... Yiyorsun yemeği, elinde bir kitap, hooop en yakın koltuğa! Olmaz ki böyle!” Herhangi bir yanıt alamayınca sözlerini sürdürdü. “İşte böyle yapıyorsun sonra. Cevap bile vermiyorsun. İki laf etmiyorsun.”

“Tamam, bıraktım kitabı, haklısın,” dedi Uğur elindeki romanı bir köşeye koyarken.

“Ha şöyle... Hep seninle yaşasam, Nurcan olmasa, konuşmayı unutacağım. Söyle bakalım, dediğim işi hallettin mi?” Kocası boş boş bakınca ekledi: “Rıza ile konuştun mu diyorum?”

Uğur kafasını koltuğa yaslayarak, “Haaa şu mesele...” dedi.

“Hah işte o mesele... Ne yaptın? Görebildin mi bugün Rıza’yı?”

“Gördüm gördüm... Uğradı bugün kahveye.”

“Eeee? Ne diyor?”

“Yani... Ne desin? Kendi açınca konuyu ben de birkaç şey demeye çalıştım ama... Kardeşim bana emanet diyor. Bakış açısı bu.”

“Aman! Kardeşi emanet de karısı ne? Marketten mi almış? İki alana bir bedava diye mi vermişler Nurcan’ı? Kardeşi emanetmiş! Elli yaşına gelmiş kadın, bu hâlâ emanet sayıklıyor. Deli mi ne? Cık cık cık!” Kocası ne yapalım dercesine ellerini açınca sözlerine devam etti. “Biraz akıl verseydin!”

“Bir şeyler dedim tabii ama başkasını dinleyecek gibi değil bu konuda.”

“Bugün biraz uğradım da Nurcan’a... Bir görsen üzüntüden sarı kara olmuştu rengi. Diyeyim sana ben, bu adam bu kadını bir gün öldürecek küt diye!”

Uğur itiraz etti. “Yok canım.”

“Bir gün ölürse bu kadın pattadanak... Yok mu canın var mı artık o zaman görürsün Uğur!” Cevap alamayınca söylenmeyi sürdürdü. “Hödük!”

Uğur başını eğerek ayıplayan bir bakış attı karısına.

Aysel kumandayı eline alıp televizyonu açarken omzunu oynatarak kendi kendine tekrar söylendi. “Hödük işte! Hödük Rıza! Güdük Sevim!”

*

Yannis ve Rafet kanepede, Mecnun ise bir sandalyede oturuyordu. Handan çaylarla geldi. “Buyruuun efendim! Çaylarınız.” Servis yaparken gülererek ekledi: “Sonunda ben de size bir şey ikram edebildim. Bir isteği olan yoksa yerime oturuyorum.”

“Yok yok otur kızım,” dedi Rafet ve genç kadın Mecnun’un yanına bir sandalye çekip oturdu.

Rafet’in etrafı incelerken gülümsediğini görünce o sırada çalan *Erik Satie*’nin *Grossienne 4* parçasından hoşlandığını düşündü Handan. “Çok güzel değil mi?”

Rafet başını salladı ve gülererek, “Şu televizyonu açsana, hazır bulmuşken biraz bakayım ne var ne yok.” dedi.

Mecnun hemen itiraz etti. “Aman be Rafet abla! Televizyon seyretmeye mi geldik buraya?”

“Tartışmaya gerek yok, zaten seyredemeyiz. Televizyon yok!”

Rafet kaşını kaldırarak, “Ne demek televizyon yok? İşte ya!” dedi.

Genç kadın omzunu silkerek, “Yok. Bağlantı yok. Televizyon seyretmem ben,” dedi.

“E bu ne ya?” diye sordu Rafet eliyle işaret ederek.

“Film seyretmek için. Söylemiştim ya!”

“Haaa...” dedi kadın ve Yannis’e dönüp gülümsedi. “Bu Handan gerçekten 17. yüzyıldan. Sadece elbiseleri değil.”

Herkes gülümserken Mecnun eğilip kadının yanağından bir makas aldı. “Halbuki Rafet ablam son moda! Bildiğin Japon teknolojisi... Ama yaşlı işte... Yaşlı teknolojim benim!”

“Hıh... Şuna bak... Senin gibi elli genci cebimde bozuk para diye taşıyım ben.”

Gülüşürlerken Yannis’in gözü televizyonun yanındaki raflarda duran fotoğraflara takıldı. Onun bakışlarını takip eden Rafet de fotoğrafları gördü ve çayını sehpa üzerine bırakıp bakmaya gitti. “Bu anneannen ve sen misin?”

Handan başını sallayarak gülümsedi. “Evet. Meşhuur ananem. Gülşen Hanım.”

Yannis ve Mecnun da kalkıp kadının yanına gittiler.

“Allah rahmet eylesin!” dedi Rafet iç çekerek ve biraz ötede duran Handan’la Güneş’in fotoğrafını eline alıp inceledi. “Bu... Bu şey mi?”

Handan başını öne eğerek, “Güneş,” dedi.

Yannis de eğilip kadının elindeki fotoğrafa bakmaya başladı.

Rafet üzüntülü bir sesle konuştu. “Vahhh... Kuzum yaaa... Ne kadar da genç! Nur içinde yatsın.”

Mecnun oluşan hüzünden anında rahatsız oldu. “Bu ne yaaa? Akşam oturmasına mı geldik mezarlık ziyaretine mi? Handan! Çıkar fotoğraf albümünü... Rafet ablaya göster bütün ölenleri de bi üzülp rahatlasın.”

Handan ve Yannis gülümserken Rafet terslendi. “Ölümden ödün kopuyor senin Mecnun! Ondan böyle yapıyorsun. Ne zaman ölümden laf açılrsa hemen lafı değiştiriyorsun.”

Mecnun elini göğsüne koyup sordu: “Been?”

“Sen tabii!”

“Ne korkacağım ben ölümden, senin yaşında mıyım ben?”

Rafet, “Seni seniiii...” diyerek başını sallarken Handan ve Yannis ikisinin laf yarışına gürüyorlardı.

*

Aysel reklamlar başlayınca televizyonun sesini kısıp çayları getirmişti. Uğur kitap okumaya çalışıyor ama kendini bir türlü veremiyordu. Meriç’in mektubu her geçen gün daha da ağır geliyordu.

Kadın çayından bir yudum alıp, “Uğuur...” dedi.

Uğur onu duymadı. Ahhh dedi içinden. Ahhh! Şimdiki aklım olsa öyle mi davranırdım, dinler miydim kimseyi! Eeee boşuna dememiş atalarımız gençler bilse, yaşlılar yapabilse! Bilmiyordum ve yapamadım işte!

Aysel eğilip ona baktı. “Uğur dedim sana!”

“Efendim?” dedi adam irkilerek.

“Biz yarın şu yeni gelen kadına oturmaya gideceğiz. Handan’a.”

Uğur kaşını kaldırarak sordu: “Nerden çıktı şimdi bu?”

“Hiiiç. Bizim Yıldız’a yakın oturuyormuş, o gidecekmiş bir komşusuyla bizi de çağırdılar.”

“E iyi,” dedi adam başını eğerek.

Aysel çok merak ediyordu. “Ayyy acaba evi nasıldır Uğur?”

“Ben ne bileyim Aysel? Evdir işte... Her ev gibi.”

“Olur mu canım? O giyinişine göre saray yavrusu gibi bir evi olmalı!”

*

Sohbet ederlerken çayların bittiğini fark etmemişti Handan. Görünce hemen, “Çayları tazeleyeyim ben,” diyerek ayağa kalktı.

“Ben koyarım çayları,” diyen Yannis onu durdurdu.

Handan gülümseyerek teşekkür etti adama.

Yannis tepsiye boş çay bardaklarını koyarken Rafet merakla baktı genç kadına. “Eeee sonra?”

Handan kaldığı yerden devam etti anlatmaya. “Sonra... Sonra sanki düşmem oyun gereğiymiş gibi yaptım, kalkıp devam ettim oyuna.”

“Seyirciler anlamadı mı?”

“Sanmam.”

Rafet içini çekti. “Hüsnüm sağken gittiydik İstanbul’da birkaç kez tiyatroya. Severdi Hüsnüm öyle şeyleri. Nur içinde yatsın.”

“Başladı yine,” dedi Mecnun gülümseyerek.

Rafet kaşlarını çatarak konuştu. “Ayyy özellikle mi yapıyorum? Yeri geliyor işte, sen de görüyorsun.”

Bu sırada Yannis Handan’ın etrafa bakındığını fark ederek, “Seker mi az geldi?” diye sordu.

Mecnun ve Rafet manalı manalı birbirlerine baktılar.

“Yok yok, bugün öylesine tiyatro çalışması için aklıma bir şeyler gelmişti de not almıştım, nereye koydum diye bakıyordum.”

Rafet anlamadı. “Ne çalışması? Burda ne tiyatrosu?”

“Hep beraber çalışabiliriz ara ara diye düşünmüştüm.”

Yannis ve Mecnun gülümseyerek Rafet’in tepkilerini izliyorlardı.

“Kim? Biz mi? Biz mi hep beraber?” dedi kadın şaşkınlıkla.

Handan doğal bir şekilde cevap verdi. “Eveet.”

Rafet önce hafifçe güldü, sonra da kahkaha attı. “Yok artık... Ben ve tiyatro?” Gülmeye devam ederken tekrarladı. “Been?”

Handan ciddi bir ses tonuyla sordu: “Niye bu kadar güldün Rafet abla?”

Mecnun hemen tekrarladı. “Evet, niye güldün buna bu kadar?”

Rafet ciddileşti. “Siz deli misiniz? Ben ne anlarım tiyatrodan?” Yannis’e bakarak sözlerini sürdürdü. “Hadi Yannis neyse de...” Mecnun’a döndü. “Sen ne anlarsın tiyatro oynamaktan?” Tekrar gülmeye başladı.

“Ben geçen gün ilk gösterimi yaptım,” dedi Mecnun gayet rahat bir tavırla. “Şahane oynadım şahsen.” Handan’ı göstererek ekledi: “Yani o öyle dedi.” Rafet’e bakarak sordu: “Hem neden Yannis neyse de ben yapamazmışım? Açıklar mısınız?”

Tüm bakışları üzerine çeken Rafet bir süre düşündü. “Çünkü o... Yani o belki yapabilir... Çünkü...”

Yannis ve Handan aynı anda sordular: “Çünkü?”

Rafet adama bakarak konuştu: “Yani sen bi yerde Yunansın tabii.”

Mecnun, “Ama ben her yerde Türküm,” deyince diğerleri kahkaha attı.

Rafet yine çaresiz gözlerle bakıyordu onlara. “Aman yaaa, offff! Siz anladınız benim ne demek istediğimi.”

“Cidden anlamadım ben,” dedi Handan ve diğerlerine baktı. “Siz anladınız mı?” Yannis ve Mecnun’un da hayır anlamında başlarını salladığını görünce kadına döndü. “O Yunan olunca niye tiyatro yapar da Mecnun veya sen yapamazsın? Sonuçta onun da işi değil bu.”

“Ne bileyim ben? Bana öyle geliyor,” dedi Rafet omzunu silkerek.

“Şimdi Rafet abla... Hadi hazırlan,” diyen Handan çayından bir yudum aldı.

Rafet saf saf sordu: “Ne?”

“Şimdi başlayacağız.” Yannis ve Mecnun’a döndü. “Değil mi beyler?”

Rafet önce Yannis’e, sonra Mecnun’la Handan’a bakıp bir şey diyecek oldu ama vazgeçti. “Ben ve tiyatro?” dedikten sonra kahkaha attı. “Hakikaten delisin sen!”

Handan sakın bir şekilde, “Niye?” diye sordu.

Rafet, “Bir şey söylesene Mecnun, aval aval dinleyeceğine!” diye kızdı genç adama.

Mecnun kaşlarını kaldırarak sordu: “Ne diyeyim?”

Rafet bu kez çaresizlikle Yannis’e döndü. “Ayol ne diyeyim diyor. Yannis? Sen söyle bari...” Adam gülümsemekle yetinince iyice kızdı. “Öyle olur mu? Ay hadi tiyatro yapalım! Neyim ben, Yıldız Kenter miyim ayol?” Mecnun’a dönerek sözlerini sürdürdü. “Sen de Handan’ın her dediğini pek bir normalmiş gibi hemencecik kabul ettiğine göre herhalde Haldun Taner falansın! Ne anlıyorsunuz bu tiyatrodan?” Handan’a baktı. “Hadi sen yıllardır çalışmışsın falan, biz ne anlıyoruz bu işten?”

Handan elini kadının omzuna koydu. “Rafet ablacım, sahneye çıkalım da para kazanalım mı dedim ben sana? Şurda televizyon olsa seyredecektin ama yok! Bir akşam da şöyle değişik bir şey yapsak ne olur? Kim küser? Seyirci yok, bir şey yok... Kendi kendimize eğleneceğiz... Niye bu kadar parladın anlamadım ki. Hem...” Gülümsedi. “Shakespeare’in oyunlarından birinde bir karakter ne der sen biliyor musun?”

“Ne?”

“Yaşam tümüyle bir sahnedir... Erkeklerle kadınlarsa, hepsi birer oyuncu... Biri çıkar, öteki girer ve her biri... Kendine düşen sürede pek çok rol oynar... İnsanın yedi dönemi yedi perde eder...”

Rafet şöyle bir düşündü ve başını eğerek konuştu. “E bi yerde öyle tabii ama...”

“Ama?”

“Yani bak sen çalışmışsın, biliyorsun.” Ortağına döndü. “Biz ne anlıyoruz, değil mi?”

Yannis bu fikri ilginç bulmuştu. “Canım, Handan da diyor zaten, bir eğlence gibi deneyelim, ne çıkar ki?”

“E siz deneyin o zaman, ben katılmam. Ben bilmediğim işlere kalkışmam... Ben de seyirciniz olayım o zaman.”

“Peki sen bilirsin ama unutma, tiyatro aslında sadece -miş gibi yapmaktır. Sen hiç hayatında bunu yapmadın mı?” dedi Handan.

“O ne demek?”

“Yani üzgünken mutluymuş gibi yapmadın mı hiç? Sinir olduğun birinin yüzüne halinden memnunmuş gibi gülmedin mi hiç?”

Rafet elini sallayarak konuştu. “Çoook.”

“İşte ben de bunu diyorum... Her gün hepimiz az ya da çok tiyatrocuyuz zaten. Yapmıyor muyuz?”

“Evet ama o başka, tiyatro başka.” Öte yandan ne çıkacağını merak etmiyor da değildi. “Hadi hadi, siz başlayın şimdi,” dedi ve karallıkla arkasına yaslandı. “Ben sizi seyredeceğim.”